



Středoškolské moudrosti

EMMA LONGAUER

STŘEDOŠKOLSKÉ MOUDROSTI

Emma Longauer

Když jsem nastupovala na střední školu, měla jsem trochu obavy. Noví učitelé, noví spolužáci... Co když spolu nebudeme vycházet? Tato obava se naštěstí ukázala jako neopodstatněná, protože se u nás ve třídě sešla zajímavá sestava více či méně přátelských lidí. Bylo nás přesně patnáct – jedenáct dívek a čtyři kluci, a když jsme se jakž-takž poznali, byli jsme ve třídním Kdo je kdo? zapsání takhle:

Martin Anderka. Rebel s vynikajícím smyslem pro humor, který zastával názor, že život je jedna velká párty a že pravidla jsou na to, aby se porušovala. Byl to on, kdo během stavění máje přiběhl k řediteli, vytrhl mu mikrofon z ruky a zaječel hezky dvousmyslně: „Tak už nám stojí!“ Byl to on, kdo pravidelně kradl třídní knihu a klasifikační záznam. To on odmontoval a ukradl ze třídy umyvadlo a pokud se vyskytl nějaký průser, bylo jasné, že on v tom má určité prsty.

Anna Ofúkaná. Mimořádně nevšimavá osoba, která tak trochu žila ve vlastním světě a jen málokdy z něj zavítala mezi nás. „Kde je umyvadlo?“ zeptala se asi po dvou měsících od jeho zmizení s nechápavým výrazem vepsaným do tváře. „A ty sis nevšimla, že tam to umývadlo není?“ ptali jsme se jí. Nevšimla. „Vždyť při tobě by mohla i atomovka vybuchnout, a ani by sis toho nevšimla!“ zkonstatovali jsme. Je pravděpodobné, že jsme se nemýlili.

Roman Kyselica. Exorcista Napoleon. Pocházel z katolické rodiny. Jak jste si asi domysleli, byl to velký milovník Napoleona Bonaparta a během školního výletu v Paříži to dal ostatním pocítit. Nahlas četl

z Napoleonova životopisu, každého se ptal na jeho názor na napoleonské války a neustále prosil profesora: „Pane profesore, moc vás prosím, navštivme i Napoleonovu hrobku v Invalidovně, pro mě by to mělo velký osobní a duchovní význam!“ Nenavštívili jsme ji. Tento náš spolužák však měl ještě jednu – a méně snesitelnou – vášeň. Zajímal se o exorcismus. Na tom by nic špatného nebylo, kdyby nedospěl k názoru, že je obklopen posedlými lidmi, ze kterých je třeba vyhnat d'ábla. V praxi to vypadalo tak, že po pařížských ulicích kráčeli na čele naší skupiny dva profesori, za nimi jsme následovali my, studenti, a na konci průvodu se nacházel náš exorcista, nahlas četl z té své knihy a v ruce držel kříž, kterým na nás ukazoval. Oblibu si tím rozhodně nezískal, právě naopak. Zbytek třídy se mu snažil vyhýbat.

Svůj názor na pobyt v Paříži shrnul těmito slovy: „Paříž se proti mně spikla! Nejdřív jsme se nešli podívat na Napoleonův hrob, potom se mi všichni ztratili ve versaillských zahradách. Když jsem přišel do pokoje, kluci se strašně smáli, ale já jsem byl unavený, a tak jsem to neřešil a lehnul jsem si. Ráno jsem zjistil, že mi na polštář dali zubní pastu. Měl jsem od ní celé vlasy. Tak jsem si na hlavu dal polštář, ať to není tak nápadné, a šel jsem přes chodbu až do sprchy a všichni na mě zírali, nechápu proč. Ale to ještě nic není! Když jsme měli rozchod, šel jsem sám po ulici a tam jsem viděl, že jede sanitka, ale nemůže projet, protože ji auta nechtěla pustit. Jeden chlap sesedl z motorky, postavil se do křižovatky a začal řídit dopravu, aby sanitka mohla jet. Já si to všechno natáčel a on, když si toho všiml, přišel ke mně a do kamery mi ukázal prostředník!“ Zájem o Napoleona mu vydržel

dodnes, zájem o exorcismus do poloviny maturitního ročníku, kdy se pokusil vyhnat d'ábla z jedné naší spolužačky, milovnice metalu.

Gabriela Šindlerová. Ta metalistka. Tvrdá hudba bola její vášní, měla dokonce vlastní metalovou kapelu. Navenek působila drsně a do všeho se vrhala po hlavě, ale v její hrudi bilo laskavé srdce. Běda však, pokud ji někdo rozčílil! Nestávalo se to často, ale pokud k tomu došlo, pro dotyčného, který vyvolal jej hněv, to obvykle bylo dost nepříjemné. V ten den, kdy k ní přistoupil exorcista Napoleon, mala vynikající náladu. Během přestávky si byla vyzdvihnout lístky na koncert Sabatonu, na který se velmi těšila. Zrovna nám vyprávěla o novém albu zmiňované kapely, když vtom ji přerušilo jakési latinské mumlání. Otočila se a když zbadala exorcistu Napoleona, hned věděla, co se děje! Exorcista totiž často hlásal, že všichni metalisti jsou satanisti, a ona nesnášela takovéto předsudky. Vzhledem ke své dobré náladě byla ochotná nad tím mávnout rukou a nevšímat si ho, ale když ji osobně označil jako satanistku, vstala, vytrhla mu tu jeho knihu, pleskla ho s ní po hlavě a pak mu ještě uštědřila facku s komentářem, že pokud s tím okamžitě nepřestane, tak něco uvidí. Jej zuřivý výraz tváře ho asi opravdu vyděsil, protože od té chvíle jsme o exorcismu už nič neslyšeli.

Romana Repatá. Ta pseudoznalkyně umění. Vždy vystupovala jako někdo, kdo nejenže umění miluje, ale se v něm i vyzná. To, že je to nakonec úplně jinak, se ukázalo v Paříži (no ano, osudová Paříž.) Nepoznala ani Monu Lízu, tak se rozhodla napravit si reputaci: „Vidíte tento velký obraz? Tak na něm je zobrazený poslední soud. To ve

středu je Ježíš, ti lidé napravo jsou ti, co jdou do nebe, a ti nalevo jdou pekla.” Když spokojeně odkráčela, podívali jsme se na popis obrazu. Tam stálo: „Svatba v Káně Galilejské.”

Kristýna Špaleková. Ta Missing. Tato mladá a vcelku inteligentní dáma se dala na cestu záškoláctví. Ve škole jsme ji viděli v průměru dvakrát za týden. Tím si vysloužila svou přezdívku. Horko-těžko prolézala z ročníku do ročníku, až to nakonec ve třetáku vzdala.

Karolína Petrušková a Julie Kováčová. Dvě naše třídní krásky si do školy kromě tašky s učebnicemi nosily i druhou tašku plnou oblečení a během vyučování dvakrát změnily outfit. „Nebudeme přeci celý den v tom samém,” argumentovaly. Spolužáci nechápavě převraceli očima. „Vy jednou budete potřebovat dva domy,” předpověděli jim. „Jeden pro vás a druhý pro ty vaše hadry, protože ty se vám do toho prvního domu určitě všechny nevejdou A najděte si i bohaté chlapy,” přidali radu na závěr. „Aby vám to měl kdo platit.”

Margaréta Lukášová Ta umělkyně. Ale fakt skutečná umělkyně, žádná pseudo. Malovala nádherné obrazy a dokázala vyrobit téměř cokoli – od rámců na obrazy, přes fotoalba až po bižuterii a večerní šaty.

Ten šprt **Kubo Boris** a ta šprtka **Kateřina Ostrochovská.** Vždy sedávali zásadně před učitelským stolem. Byla to nerozlučná dvojice, která hned po maturitě uzavřela sňatek. Svým nadměrným studováním nás doháněli k šílenství, ale během písemek se často stávali

naši poslední nadějí a spásou. Naštěstí byli ochotni se o své vědomosti podělit.

Emma Longauerová. Ta spisovatelka. To jako já. Věčně jsem si něco zapisovala do svého poznámkového bloku. „Musíš tam mít ten nos furt strčený?“ ptali se mě spolužáci. Ano, vážení, musím! Když přijde inspirace, třeba to využít.

Monika Danišová. Ta jehovistka. Její rodina vyznávala toto náboženství, ale jí slouží ke cti, že jej nikdy nikomu z nás nevnucovala. Vždy s ní byla legrace, ale opravdová zábava začala ve chvíli, kdy se do ní zamiloval katolík Napoleon. Ona to cítila stejně, tak začali spolu chodit, ale náboženství bolo příliš velkou překážkou. „Vždyť já kvůli tobě i konvertuji na tvou víru,” sliboval jí Napoleon. Ona nejdřív nadšeně souhlasila, ale po poradě s rodiči došla k závěru, že bude lepší, když se rozejdou a ona si najde rozeného jehovistu. S Napoleonem zůstali nejlepší kamarádi.

Natálie Vargová. Ta naivka. Ve druhém ročníku začala chodit s jedním klukem. Nejdřív se to zdálo být v pohodě, ale postupem času se ukázalo, že dotyčný je až nadměrně žárlivý a majetnický. Když se mu něco na ní znelíbilo, tituloval ji těmi nejhrubšími vulgarismy. Ona ho nestále obhajovala, dokonce i poté, co se stalo na výletě ve městě vzdáleném cca 200 kilometrů. Kvůli něčemu se tam pohádali, on nasedl do auta, odešel a nechal ji tam, bez mobilu i bez peněz. Asi po půl roce se zdálo, že začala přicházet k rozumu a rozešla se s ním, ale po týdnu byli zase spolu. Shodli se na tom, že za nefunkčnost jejich vztahu může facebook, a tak si zrušili účty a šlo se dál. Problémy ale

navzdory tomuto různému opatření překvapivě pokračovaly a z jejich vztahu se stala telenovela, kterou jsme nadšeně sledovali (no co, v každém z nás je kousek zvědavce i drbny). Neustále se rozcházeli a udobřovali, dávali si dárečky a přísliby do budoucnosti a potom se zase proklínali a nejradši by se pozabýjeli. Bolo těžké mít v tom přehled, ale my jsme našli způsob, jak zjistit, v jaké fázi vztahu se momentálně nacházejí. Pokud měla spolužačka zmazaný účet, prožívala ve vztahu šťastné období. Pokud se na facebooku vyskytovala, znamenalo to, že je – opět jednou – definitivní konec. V tomto vztahu vydržela čtyři roky, potom svého přítele přestala bavit, a tak ji odkopl. Tentokrát to bolo opravdu konečné rozhodnutí a zároveň to nejlepší, co se jí mohlo stát.

Lukáš Neruda. Ten cestovatel. Nejdřív po celém světě cestoval se svým otcem, později sám jako dobrovolník. A ne, v Kuvajtě nebol. Zatím.

Taková tedy byla naše třída, takoví jsme byli my. Snili jsme spolu, pili jsme spolu, chvíli jsme se milovali jako koně a vzápětí nenáviděli jako rodiny Romea a Julie, a také jsme se občas přerekli, pomýlili nebo jen bez hanby prezentovali naši nevědomost. Ať to bolo, jak chtělo, faktem zůstává, že jsme vytvořili slušnou sbírku nejrůznějších „moudrostí.“